

лото на шайкитѣ и на тѣхния съставъ, като приематъ, че колкото повече има шайки и сопи въ тѣхъ, толкова е по-силна партията. Въ противовѣсъ на тия критериуми за опрѣдѣлението силата на партиитѣ, г. Малиновъ въ единъ разговоръ съ единъ отъ вѣстиикаритѣ бѣ казалъ, че силата на демократическата партия е въ нейната нравствена мощъ. Явява се въпросъ, кой отъ тия критериуми е по-вѣренъ? Кое има и трѣбва да има надмощие — парата и сопата или идеята, убѣждението? Ние мислимъ, че може да се отговори на поставения въпросъ убѣдително дори и за привърженицитѣ на сопата и лихвата. Днесъ за днесъ една поне частъ отъ вѣруещитѣ въ сопата и гешефта, като обществено-политическа основа въ управлението, заедно съ насъ сж въ опозиция. Заедно съ насъ тѣ викатъ: развалата е всеобща, държавата отива къмъ пропастъ, нуждни сж спасителни срѣдства. И едва ли ще се намѣри нѣкой, който да опорва това. Но кой е виновниятъ за такова положение? Отъ двадесетъ години насамъ държавата е управлявана 14 години отъ прѣдставителитѣ на юмрука, сегисъ-тогисъ подкрѣпвани отъ кръчмаритѣ и лихваритѣ, 4 години — отъ послѣднитѣ и само двѣ години сж управлявали другигѣ партии, въ това число 9 мѣсеца демократическата и при това, както е извѣстно, не самостоятелно, а въ сѣюзничество съ друга партия. Тази градация: 14 г., 4 г. 2 г., и 9 мѣсеца е твърдѣ характерна и тя съдържа отговоръ на поставения въпросъ: кой е виновниятъ за печалното положение, въ което се намира държавата. Фактитѣ сж на лице: 20-годишното господствуване на сопата и